

Fred

Engang blev der udskrevet en fotokonkurrence. Temaet for billederne skulle være "fred". Da dommerkomiteen havde fundet frem til vinderbillederne, blev de udstillet.

3. præmien var et smukt billede af nogle majestætiske svaner mellem vandliljer på en stille, ren sø med tunge birkegrene, der spejlede sig i vandet. 2. præmien var nærmest et gammeldags julekort fra Norge: et blokhus med tømmerstokkene lagt vandret oven på hinanden, og ud gennem de små ruder kom der et varmt, gult lys, der lagde sig som små firkanter på sneen. En række fugle sad på en stang ved ladedøren. Desuden så man en kane på en nyryddet vej op til en gård, og op fra skorstenen steg en tynd, blå stribe røg. Norsk juleromantik.

"1. præmie" stod der under vinderbilledet. Folk standsede forundret op. Havde de misforstået det hele? Billedet passede slet ikke ind i udstillingen. Det var et fremmedlegeme blandt de andre præmierede billeder. Forbavset kiggede de på billedet.

Det var et billede af et vandfald. Ikke stort og mægtigt som Vøring-fossen. Nej, billedet forestillede en brat fjeldside. En vilter fjeldbæk kastede sig i voldsomme spring ned ad den stejle skrænt hen over skarpe sten mellem dværgbirk og buskads. Skumsprøjtet stod i en dampende tåge op fra dybet. Fred? Folk standsede forundrede. Men de, der blev stående et øjeblik, gjorde en opdagelse! Midt i vandfaldet havde en lille birk haget sig fast, og på en af træets grene sad en fugl med hovedet under vingen og sov. Midt i det vilde vandfald havde den fundet sit trygge sted. Vandfaldet beskyttede det mod dyr og andre farer inde på land. Her følte den sig tryk trods alt - midt i vandets larmen. Her var der "fred".

Fra Karsten Isachsen:

"Ikke en spurv til jorden"

(Savanne 1985).